

„JEDEN Z NEJSENAČNĚJŠÍCH SCI-FI DEBUTŮ POSLEDNÍCH LET.“

VULTURE

HLÍDKA NA KONCI VESMÍRU

**JSOU POSLEDNÍ
ŠANCE LIDSTVA...**

J. S. DEWES

**HLÍDKA
NA KONCI
VESMÍRU**

The Last Watch
Copyright © 2021 by J. S. Dewes
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2022
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2602-8 (pdf)

HLÍDKA NA KONCI VESMÍRU

J. S. DEWES

F**OBS**

Věnováno Robertu Josephovi MacCreadymu,
který mě inspiroval k psaní bez zábran.

KAPITOLA PRVNÍ

„Roztáhni nohy a předkloň se.“

Cavalon zrudl. Doopravdy zrudl. Přivést Cavalona Merce-
ra do rozpaků, to se jen tak někomu nepovede. Udělalo to na
něj dojem.

Ohlédl se a chtěl se přes rameno na dozorce zakřenit, ale
ten muž s kyselým výrazem přivřel oči a štouchl Cavalona do
boku obuškem. Podél nervů v noze mu vystřelil jiskřivý elek-
trický výboj.

„Roztáhnout, vojáku.“

Cavalon se přestal šklebit, už se jen mračil. Poslechl, rozkro-
čil se a opřel se o stěnu před sebou. Trhl sebou, když uslyšel
prásknutí gumové rukavice. „Jestli se chystáme dělat spolu
tohle, tak... agh!“

Podle všeho se to dělat chystali, a teď hned, kurva.

Cavalon sebou kroutil, tiskl tvář na studenou vzduchocel
a dozorce šmátral hloub a hloub.

„Chci říct, jestli se máme poznat *intimně*,“ vysoukal ze sebe,
„mohl bys mi aspoň říct, jak se jmenuješ.“

„Bray.“

„Rád tě... ugh... poznávám, Bray.“

„Pomáhá ti, když u toho furt žvaníš?“ ušklíbl se Bray.

Druhý dozorce u terminálu v rohu místnosti se zachechtal.

Cavalon přitiskl čelo na stěnu a zavřel oči. „Ne.“

O dvacet pekelně nepříjemných sekund později z něj Bray své prsty vytáhl a sundal si rukavici. „Je čistej, Rivasí.“

„Vážně to bylo nutný?“ zavřel Cavalon.

Rivas se zvedl od stolu a přišel k nim, v ruce nesl Cavalonovo spodní prádlo. „My jsme rádi důkladní.“

„Očividně.“ Cavalon vytrhl tomu vtipálkovi svoje boxerky a oblékl si je. Jestli takhle vypadá život na palubě LSS *Argus*, už teď se mu to nelíbilo.

Rivas se vrátil k terminálu v rohu stísněné přijímací místnosti, ozářené pouze několika vertikálními světelnými pásy zapuštěnými do vzduchocelových stěn. Jak listoval složkami, holografické obrazovky vznášející se nad stolem zalévaly jeho tvář matnou modrou aurou. U jedné zářící ikony se zastavil a potažením soubor otevřel. „Plným jménem Cavalon Augustus Mercer druhý. Souhlasí?“

„Jo, to jsem já.“

„Služební číslo sigma 6454-19. Souhlasí?“

Cavalon sáhl po dvojici úplně nových, absurdně zastaralých psích známek z gravírovaného kovu a skla, které mu visely na krku. „Eh, zdá se, že jo.“

„Bioscan určil biologický věk třicet čtyři standardních let. Souhlasí?“

Cavalon přimhouřil oči. „Je mi dvacet sedm.“

„Vojákovi je oznámeno, že určení biologického věku zahrnuje degradaci fyzické formy vlivem faktorů prostředí, jako jsou zranění, opotřebování, užívání narkotik...“

„Jasný, chápu,“ vzdychl Cavalon. „Tak jo, souhlasí.“

„Seznam přestupků...“ Rivas si vyměnil rychlý pohled s Brayem a pak s pozvednutým obočím obrátil zrak ke Cavalonovi. „Nedostupný?“

Cavalona zalila vlna úlevy. Přinutil se k úsměvu. „Rozhodně souhlasí.“

Rivas zakroutil hlavou a přešel prstem po obrazovce.

Ta zeleně zablikala a pak z reproduktorů pronikavě zahlaholil umělý ženský hlas: „Totožnost potvrzena. Prosim, postupte do další příjmové místnosti.“

Dveře v hladké stříbřité stěně se odsunuly stranou a Bray Cavalonovi s povýšeným úsměvem pokynul, ať vstoupí. Cavalon narovnal ramena a vyrazil ke dveřím.

„Moment.“ Bray chytil Cavalona za rameno a strhl ho zpátky. „Ty máš vštěpy.“

Cavalon zkroutil pravou ruku a ukázal Brayovi svůj triceps. Jak zaťal sval, bronzové a zlaté čtverečky jeho vytetovaných vštěpů se lehce přeskládaly, a když na ně dopadlo světlo, zablýskly se.

„Toho sis všimnul až teď, jo?“ řekl Cavalon. „Tolik tě zajalo prohlížení mého...“

„Zmlkni.“ Bray se obrátil k Rivasovi. „Má vštěpy.“

„Jo, jo, já vás slyšel.“ Rivas odpojil tablet od konzole před sebou a obešel stůl. Přejel prstem po obrazovce a do vzduchu nad ní se vyhrnula záplava neonově modrých písmen. Text se míhal tak rychle, že jednotlivé řádky téměř splývaly. Rivas se zhluboka nadechl. „Legie Společenství Systému si je vědoma, že již existující vštěpy nemohou být odstraněny, protože by to mohlo mít za následek smrt. Budou nicméně přijata opatření, aby se zabránilo nevhodnému použití již existujících vštěpů. Tato opatření mohou využít v míře, jakou uznají za vhodnou, váš velící důstojník nebo excubitor.“

Holografický displej nad tabletem zmizel a místo něj se objevil malý čtvereček spolu s nepříliš lichotivým oficiálním snímkem Cavalonovy tváře.

„Rozumíte?“ zeptal se Rivas.

Cavalon se poškrábal na zátylku. „Eh, jo? Asi jo.“

„Podepište pro potvrzení.“

Cavalon přitiskl palec na tablet. Obrazovka zablikala, otisk jeho prstu se rozplynul a vzduch zaplnila další hromada textu, který ovšem mizel příliš rychle na to, aby si ho stihl přečíst.

Rivas si odkašlal a pokračoval: „Jako součást vašeho příjmu na palubu LSS *Argus* obdržíte druhou sadu vštěpů. Legie Společenství Systému nenese žádnou zodpovědnost za jakoukoli nežádoucí reakci na instalaci dodatečných vštěpů. V zájmu vojákovy pohodlí a bezpečí je vojákovu doporučeno nepokoušet se využít funkce již existujících vštěpů. Riskoval by tím vznik nestálého propojení, což by mohlo mít za následek zranění nebo smrt.“

Cavalon úkosem pohlédl na text souhlasu. „To zní... nepříjemně.“ V životě neslyšel o nikom, kdo by měl dvě sady vštěpů, kromě pár mišenců – a u nich nikdy nebyl výsledek stabilní.

„Rozumíte?“ vyzval ho Rivas.

„Co uděláte, když řeknu, že ne?“ zeptal se Cavalon. „Budu moct jet domů?“

Rivas zatnul zuby a Cavalon koutkem oka spatřil, jak Bray sahá pro svůj elektrický obušek.

Povzdychl si. Nestálo to za to. Aspoň prozatím. „Oukej, dobře. Rozumím. Žádný neschválený šaškárny se vštěpy.“

„Podepište pro potvrzení.“

Cavalon znovu přitiskl palec na obrazovku a tablet jeho podpis přijal. Potom ho Bray popadl za paži a odtáhl do vedlejší místnosti.

Ta se – v ostrém kontrastu s náladovým osvětlením v *komnatě ponížení* – zdála být ze světla přímo vyrobená. Ze stěn z mléčného skla se linula bílá záplava a celá místnost tonula v nadpozemském jasu.

Cavalon si volnou rukou zaclonil oči. Dveře se za nimi se zasvištěním zavřely. Uprostřed místnosti stál úzký pult, který zevnitř zářil stejně jako stěny. Nad ním byla ke stropu připevněna stříbrná bedna a z ní bez života viselo několik článkovaných robotických ramen.

Po Cavalonově nahém těle přeběhl mráz a on se zachvěl. Viatorské přístroje ho odjakživa zneklidňovaly. Využívání technologie vytvořené bytostmi, které jeho vlastní druh téměř

vyhladily, mu přišlo tak trochu odpudivé, i když válka skončila již před staletími.

Ačkoli aparát, který měl před sebou, byl očividně jen kopií původních přístrojů, nepříjemně hodně se jim podobal – například tomu, v němž Cavalon o svých osmnáctých narozeninách obdržel první sadu vštěpů. V tentýž den byl nucen přijmout svou roli dědice rodu Mercerů; a v tentýž den se zapřísáhl, že najde způsob, jak svému osudu uniknout. Dalo by se říct, že když byl poslán k Hlídce, dosáhl v tomto ohledu svého – k výsledku, jaký si představoval, to ovšem mělo daleko.

Pohlédl na Braye a ten mu pokynul směrem k přístroji. Cavalon zaskřípal zuby. Pamatoval si, že jeho první zkušenost se vštěpy byla tak bolestná, až téměř omdlel.

Zalomil rukama a šoural se vpřed. Dlouze se nadechl a pak vzduch vypustil mezi zuby. Posadil se na stoličku před přístrojem. Panel v zářící skleněné stěně pultu se odsunul stranou a odhalil zapuštěnou svorku.

Znovu se ozval ten elektronický hlas. „Pro instalaci vštěpů vložte prosím paži do komory.“

Cavalon pohlédl na zlaté a bronzové čtverečky na své pravé ruce, pak si poposedl a položil do svorky levé předloktí. Paži mu obemkl studený kov a přístroj se s vrčením, bzučením a cvakáním probudil k životu. Z každého robotického ramene vyrazila série tenkých červených paprsků. Ramena se s hlukem přemísťovala, dokud se lasery nezarovnaly s odpovídajícími referenčními body.

„Během procedury se prosím nehýbejte,“ řekl počítač.

Do Cavalonovy paže se zabodly horké paprsky a palčivá bolest mu zalila všechny smysly. Potlačil zasténání. Lasery mu tančily po kůži, z vypálených míst stoupaly proužky dýmu. Brzy měl pocit, jako by mu celá ruka hořela plamenem.

Zrovna když si začal říkat, že je nejvyšší čas omdlít, žár způsobený lasery vymizel a s ním i oslnivá záře. Cavalon povolil

svaly v čelisti. Zuby ho bolely, jak je takovou dobu držel pevně zaťaté.

V podrážděné, jasně růžové kůži jeho předloktí se skvělo několik desítek čtverečků barvy vyleštěného obsidiánu. Cavalon otevřel a zase zavřel pěst a jeho nově vytetované vštěpy se samovolně složily a pak zase rozevřely. Se zabzučením se mu proudem přelily přes loket a po svaly nahoru.

Zkroutil ruku a pohlédl na svou první sadu vštěpů. Bronzové a zlaté čtverečky nečinně dlely ve svém základním rozložení – úhledné sérii linek vedoucích od zápěstí k rameni. Nové vštěpy se mu vyšplhaly po kůži a rozložily se do mřížky na levém tricepsu, jen jedna přerušovaná čára černých čtverečků se táhla dolů k zápěstí.

„Aplikace vštěpů dokončena,“ pronesl počítač. „Ovládací protokoly aktualizovány.“

Cavalon nasucho polkl. Ovládací protokoly? Přešel prstem po svých nových ozdobách, nadechl se a pokusil se k nim připojit, oslovit je a rozkázat jim, tak jak to dělal se svými šlechtickými vštěpy. Ale ony se ani nepohnuly. Na pohled možná vypadaly podobně, ale sloužily k něčemu úplně jinému.

Stáhl se mu žaludek. Mít na sobě sadu vštěpů, které nemohl ovládat – to ho jemně řečeno rozrušovalo. Kdo ví, co mu ty věci můžou provést?

„Tak pojd', tvrdáku.“ Bray ho chytil za rameno a zdvihl ze stoličky. Cavalon ho otupěle následoval. Cestou zatínal bolavou ruku a škrábal si podrážděnou kůži.

V další malé místnosti Bray přitiskl palec na obrazovku, ve stěně se odsunul panel a odhalil hromádku námořnicky modrých svršků a pár černých bot. Bray to všechno popadl a vrazil Cavalonovi do náruče. „Oblíkni se. Šéf je na cestě.“ Dveře v protější stěně se otevřely a Bray zmizel.

Cavalon za ním ještě zavolal: „Myslel jsem, že na respekt k soukromí už kašlem...“ Dveře se ale zasunuly a on zůstal v šatně sám.

Podíval se na balík oblečení, který držel v rukách – standardní nudná legionářská výbava, námořnicky modrá zdobená další námořnicky modrou. Základem byla vesta s kapucí a dvouřadým zapínáním, vysoko na hrudi posichrovaným párem dlouhých popruhů. Osamělý tenký pískově žlutý proužek připnutý na levý rukáv košile signalizoval Cavalonovu hodnost: oculus.

Jak si ty věci kousek po kousku oblékal, začaly se mu potit dlaně. Marně se snažil nemyslet na to, co ho čeká na druhé straně těch dveří. Jako každé dítě ve Společenství Systému, i on kdysi hrával Hlídku na Rozhraní, ale nikdy během svého zámožného dětství si nepomyslel, že by ho takový osud mohl opravdu potkat.

Dveře se otevřely a do místnosti strčil hlavu Bray. „Vojáku!“ Byl to jednoslovný rozkaz. Cavalon si otřel zpocené dlaně do vesty a zhluboka se nadechl.

Vstoupil do další stísněné, ocelově šedé krabice. Uprostřed místnosti stál prostý úzký stůl a dvě kovové židle s rovnými opěradly. Jednou vzduchocelovou stěnou, skrytou za žaluziemi, do místnosti proudila čistá, bílá záře – iluze, která měla simulovat světlo blízké hvězdy. Ale tady, takhle daleko, nebyly žádné hvězdy; takhle blízko okraji vesmíru nebyla vůbec žádná nebeská tělesa. Žádné planety nebo měsíce, žádné asteroidy nebo komety nebo černé díry nebo mezihvězdný prach. Dokonce ani kosmické smetí. Prostě nic, jen temnota. Přesně jako v té dětské říkance. Světlo opravdové hvězdy Cavalon už nejspíš nikdy v životě neuvidí.

Olízl si rty, došel ke stolu a odtáhl jednu židli.

„Ne,“ vyplísnil ho Bray.

Cavalon se zarazil uprostřed pohybu. Zasunul židli zpátky a nejspíš přešlapoval u hrany stolu. Podrbal se na svých nových vštěpech – bolest mu stále vystřelovala do nervů v ruce –, pak zabubnoval prsty na studenou kovovou desku. Po chvíli ticha se otočil k Brayovi a tázavě pozvedl obočí.

Dveře v protější stěně se otevřely. Bray se okamžitě postavil do pozoru, narovnal ramena a zvedl pěst k hrudi. Do místnosti vešla žena, vzpřímená, ale s hlavou skloněnou; její olivová pleť získala v umělém slunečním světle chladný nádech. To, co měla na sobě, vypadalo jako oblečení pod leteckou kombinézu – námořnicky modrá vesta a pod ní šedá blůza s krátkým rukávem. Mezi těmi dvěma vrstvami se jí na prsou rýsovala sada psích známek. Jiskřivé oranžovo-zlaté prýmký, určené k tomu, aby je hrdě vystavovala na ramenou, se skrývaly v záhybech námořnicky modrého saka, které měla ovázané kolem pasu. Za jiných okolností by člověk hádal, že má před sebou lodního mechanika vyrušeného při práci.

Zastavila se u stolu naproti Cavalonovi a kývla na Braye. „Pohov.“

Bray se otočil na patě, přešel přes místnost a postavil se vedle dveří, jimiž vstoupila.

„Rakeová.“ Natáhla ruku nad stolem a Cavalon jí pozdrav oplatil, překvapen jejím pevným stiskem.

„Mercer.“ Ta odpověď byla instinktivní a Cavalon okamžitě zalitoval, že se představil příjmením. „Eh... Cavalon. Stačí Cav.“ Ztěžka vzdychl. Jako kdyby ona už dávno nevěděla, kdo před ní stojí.

Rakeová se posadila, Bray udělal krok dopředu a položil před ni na stůl tablet.

Cavalon pohlédl na svou židli a pak se úkosem podíval na Braye. Ten se nenechal vyvést z míry, ale zdvihl oči v sloup, což si Cavalon vyložil jako souhlas a sedl si.

Rakeová zírala do tabletu, listovala stránkami textu. Dlouhé hnědé vlasy měla nepořádně sepnuté; když prsty odhrnula několik neposlušných pramenů, které jí spadly přes unavené oči, odhalila černou mastnou šmouhu na lící kosti.

Cavalon povytáhl obočí. Tak tohle je „šéf“, jo?

„Máte trochu...“ Zamával si prsty před tváří.

Rakeová vzdychla a pokusila se otřít hřbetem ruky, ale šmouha jí na bradě zůstala, jen ji rozmazala do světle šedé.

Cavalonovi zacukaly koutky. „Už dobrý.“

S netečným výrazem se na něj zadívala a pak znovu sklonila pohled k tabletu.

„Vy jste nějaký důstojník?“ Cavalon natáhl krk, aby lépe viděl na frčky na její bundě. „Děda nakázal, abych dostal speciální servis, že jo?“

„To bych neřekla,“ zamumlala a dál prsty přejížděla po obrazovce tabletu. „Veškerých šlechtických titulů jste byl zbaven. Podle všeho můžete být rád, že vám nesebral i jméno.“

Cavalon se naklonil nad stůl a usklíbl se. „Co se tam píše? Na to jsem vážně zvědavěj.“

„To je mi jasný.“

Rakeová se dál probírala jeho složkou. Cavalon se zavrtěl na židli. Dlouho to ticho snášet nedokázal. „Vážně si pokaždý uděláte čas na pokec mezi čtyřma očima, když k vám přijde někdo novejš?“

Rakeová zvedla oči od tabletu a upřeně se na Cavalona zadívala. „Ráda se o lidech něco dozvím, než je požádám, aby pod mým velením riskovali život.“

„No,“ usklíbl se Cavalon, „to mi přijde jako pořádná sebe-trýzeň. Myslím, že já bych dal přednost blažený nevědomosti. Nebylo by to tak jednodušší?“

„Jednodušší? To ano.“ Dál mu hleděla do očí, ani na okamžik neuhnula. Mluvila smrtelně vážně.

Cavalon se kousl do rtu. Netušil, jak by si měl takovou zartutilost vykládat. Možná vůbec poprvé v životě nedokázal vymyslet žádnou uštěpačnou poznámku.

Zatahal se za límec vesty, který mu náhle byl příliš těsný. „Vy jste tady vrchní dozorce?“

„Tohle není vězení.“

„Ta prohlídka tělesných dutin člověka zmate,“ usmál se.

Ona se neusmála. „Já jsem ex.“

Cavalonovo veselí rázem opadlo. Upřímně překvapeně zvedl obočí. „Excubitor?“

Rakeová neodpověděla.

„To je docela vysoká hodnota na někoho, kdo dělá chůvu bandě armádních delikventů, ne?“

Odstrčila tablet stranou a opřela se na židli. „Mohli byste tu mít docela klídek, Mercere. Tohle není normální situace. Civilisty do svých řad obvykle nepřijímáme...“

„Jsou šlechtici ,civilisti‘?“

„... ale vy mi to neděláte jednoduchý.“

„Nemáte ráda výzvy?“

„Jestli si myslíte, že život na Rozhraní není výzva, brzy zjistíte, jak šeredně se pletete.“

„No jasně,“ zasmál se Cavalon. „Vždyť o vás se vyprávějí *legendy*. Jak že je to v té říkačce? Hlídáš, Hlídko, Rozhraní...“

Rakeová vzdychla a založila si ruce na prsou.

„... bděle lidstvo ubrániš,“ pokračoval Cavalon. „Nespi, Hlídko, v temnotě, viatoři najdou tě.“

Její pohled ztvrdnul; bylo zřejmé, že ji svým výstupem příliš nepobavil.

Cavalon pokrčil rameny. „Má to ještě pár dalších veršů. Ale vy to určitě taky umíte nazpaměť.“

„Myslíte si, že tohle je nějaká hra?“

„Ne, ne. Je to důležitý. Já to chápu. Chráníme lidstvo před dalšími potížemi s viatory.“ Naklonil se dopředu. „Až na to, že oni před dvěma sty lety vymřeli.“ Opřel se na židli a založil si ruce na hrudi. „Jasně, museli jsme jich pár dorazit při té potyčce, co se jí říká obnovená válka, ale tak to asi bývá, když dojde na xenocidu. Pár jich prostě přehlídnete, tady nebo tamhle.“

Rakeová přimhouřila oči. „Vy říkáte válce, která trvala deset let, potyčka?“

„Nechápejte mě špatně. Je fajn, že Legie tady venku hlídá. A rozhodně na to nasazují ty nejlepší lidi. Proto sem taky

posílají všechny odsouzence a problémový vojáky, s kterými si nevědí rady.“

Prudce odsunutá židle pronikavě zaskřípala na podlaze. Stůl zasténal, jak se o něj opřela rukama zatnutými v pěst. Naklonila se nad Cavalona a v jantarových očích jí jiskřilo. Cavalonovi se zadrhl dech v hrdle, ale on ten pocit instinktivně zase spolkl. Jestli ho jeho děd něco naučil, pak to, jak čelit zastrašování. Měl před sebou pouhého dalšího zavrženého vojáka, jen jednoho z těch psanců tady. Nebyl důvod se jí bát.

„Tehle postoj vás tady dostane tak akorát do problémů,“ zavrčela.

Svaly na její pravé ruce se zařaly, jak zatlačila do kovového stolu, a Cavalonovu pozornost upoutalo tiché mechanické vrčení. Lesklé stříbrné a měděné čtverečky se skládaly a zase otevíraly, klouzaly po jejím bicepsu a skládaly se do formace na předloktí.

„A já mám celkem určitě nejchladnější hlavu ze všech lidí tady,“ pokračovala. „Být vámi, malý princí, moc bych na sebe neupozorňovala. Jestli vaši kolegové vojáci zjistí, kdo jste, budete mít potíže.“

Cavalon se podrbal na levé ruce, pohlédl na své nové tetování a pak zpátky na Rakeovou. Její vštěpy nebyly černé jako ty jeho, a ačkoli nebyly ani zlato-bronzové jako jeho šlechtická sada, perfektně uspořádaná geometrická formace, kterou tak nenuceně zaujaly, když jí klouzaly po paži dolů, svědčila o tom, že rozhodně nepocházejí z nějaké nelegální dílny.

Opravdové viatorské vštěpy neměl jen tak někdo. Ve skutečnosti o téhle kombinaci barev slyšel Cavalon jen jednou v životě.

„Počkat... Rakeová? Adequin Rakeová?“

Ona na něj dál upírala ten svůj působivě netečný pohled.

„Já už jsem o vás slyšel.“ Nedokázal potlačit fascinovaný tón v hlase. Naklonil se nad stůl. „Dělala jste speciální operace. Titán pod velením praetora Lugena, že jo?“

„Nikdo z nás tady není tím, čím býval. Ani vy, ani já. Na to si budete muset zvyknout.“

Cavalon se přinutil sklápnout svou překvapením dokořán otevřenou pusou. „Vždyt jste válečnej hrdina, zatraceně. Jak jste skončila na Rozhraní?“

Rakeová mrkla – Cavalonovi se zdálo, že vůbec poprvé od chvíle, kdy vkročila do místnosti. Ale okamžitě se vzpamatovala. „Být vámi, rychle zapomenu na to, kdo jste byl dřív. Můžete začít s čistým štítem, když budete chtít.“

„To je ale...“ Cavalon se uchechtl. „Omlouvám se. Snažil jsem se přijít na nějaké hezké slovo. Blbost. Je to blbost.“

Rakeová se natáhla přes stůl a chytila Cavalona za límec vesty. Srdce mu v tom okamžiku spadlo až do kalhot. Zíral na ni očima doširoka otevřenýma, zatímco ty její se stáhly do úzkých škvírek.

„Na Elyseii jste možná byl velký zvíře,“ řekla tiše a znepokojivě vyrovnaně, „ale tohle není Elyseia. Tohle není Jádro, tady nejsme ani na území Společenství Systému. Na palubě *Arga* nejste nic jiného než voják. Oculus. A to máte štěstí, že vás necháme být aspoň to. Nikoho nebudete zajímat. A pokud jo, budou vámi opovrhovat za to, kdo jste.“

To Cavalona rozlítilo. „Já nejsem jako můj děd,“ zavrčel.

Jeho židle se zhoupala na zadních nohách, jak do něj Rakeová strčila a pak ho pustila. „Dokažte to!“

Vyrazila ke dveřím, ty se před ní otevřely, ale na prahu zaváhala. Zhluboka se nadechla a znovu se otočila ke Cavalonovi. Vztek z jejích očí zmizel, místo něj se vrátil ten unavený, ubitý pohled, s nímž do místnosti vešla.

„Život na *Argu* nemusí být těžký,“ řekla. „Ale musíte myslet na to, že jsme Legie. Vaši kolegové nebudou zrovna nadšení, když jim budete dávat najevo svou princátkovskou nadřazenost. Takže bude nejlepší, když přestanete dělat blbosti.“ Otočila se a zmizela za rohem. Pak ještě zavolala: „Brayi, vezměte ho na psychologický testy.“

„Ale no tak,“ zasténal Cavalon do zvuku zavíraných dveří.

Cedule s nápisem DOBRÝ VOJÁK, kterou měl Bray strčenou do zadku, jako by z něj v tom okamžiku vyklouzla; povolil narovnaná záda a zazubil se na Cavalona. „Skvělej první dojem, princátko. Dobrá práce.“

Cavalon zhluboka vydechl a uhladil si zmačkaný předek vesty. Tohle mu vždycky šlo skvěle – zanechávat dobrý první dojem.

KAPITOLA DRUHÁ

Adequin Rakeová seděla na můstku *Arga*, v kapitánském křesle, na něž neměla žádné právo. Byla vycvičený bitevní pilot, taktik, střelec. Ale neměla schopnosti na to, aby velela celému křižníku. I když jenom stál na místě.

Ačkoli – asi by se cítila mnohem lépe, kdyby její loď *přece jen byla* v aktivní službě. Nedokázala by ji řídit, ani kdyby šlo o život, ale aspoň by vstoupilo do hry nějaké taktizování, trocha strategie. Aspoň by mohla zúročit svůj trénink a své dovednosti.

Pokusila se setřít si mastnou šmouhu z tváře. Před časem přiměla hlavního mechanika, ať ji naučí základy údržby systémů podpory života, aby si mohla připadat trochu užitečnější; a dnes ráno si mohla připadat náramně užitečná, když se jednotka ovládání teploty v sektoru novem rozhodla přestat fungovat. Musela sice kvůli té opravě vstát ve dvě ráno, ale navzdory téhle nepříjemnosti si možnost pracovat rukama opravdu užila. Aspoň se jí konečně zase podařilo něčeho dosáhnout.

Štouchala prstem do hrany námořnický modrého polstrování područky křesla vyrobeného z lehké, pevné vzduchoce-li – jako prakticky všechno ostatní na lodi. Základní osádka můstku se motala kolem, každý si plnil svůj denní rozvrh úkolů.

Její neprávem nabyté křeslo stálo v nejvyšším patře půlkruhové místnosti. Můstek byl rozčleněn do tří ustupujících úrovní. Ve stěně nejnižší z nich byla obrovská obrazovka, ukazující pohled ven z vesmíru. Jinak řečeno, Rozhraní. Jinak řečeno, zkurvený nic. Mamutí černá obrazovka zůstávala stále, odjakživa a napořád černá.

Hlavní terminál jejího prvního důstojníka a ovládání primárních systémů byly o patro níž a na spodním podlaží byly umístěny zbraňové a pilotní terminály, které s největší pravděpodobností už nikdy nikdo nepoužije. Dávno vypnuli dokonce i mrzutého lodního virtuálního asistenta, protože kdo by potřeboval válečnou umělou inteligenci, jen aby udržel tuhle monstrózní strážní věž pokupě?

Adequin zvedla oči a spatřila samu sebe, jak stoupá po schodech ze středního patra směrem ke konzoli kontroly systémů.

„Ale do prázdna,“ zaklela. Zdvihla prst, aby dvojníka zarazila. Jeho okraje se zamihotaly a chvíli se zdálo, jako by se chvějivě míhal tam a zpátky ve svých vlastních stopách. Pak se zastavil. „Počkej.“ Adequin se obrátila k prvnímu důstojníkovi. „Hele, Jacku?“

„Slyším, šéfe.“ Jackin North se věnoval displeji svého terminálu o patro níž, jasná oranžová záře holografických displejů prohřívala jeho světle hnědou kůži. Nepodíval se nahoru, dál listoval daty před sebou.

„Pohnuli jsme se?“ zeptala se Adequin.

Jackin poplašeně zvedl své temně hnědé oči a pohlédl na ni. „Proč myslíš?“

Adequin kývla hlavou směrem ke své kopii stojící vedle ní.

„Do hajzlu...“ Jackin znovu sklonil zrak ke své obrazovce.

Adequinino budoucí já si založilo paže na prsou. „Stává se to čím dál častěji, optio,“ řeklo. „Co se děje?“

„Ale no tak, nezapojuj se,“ zavrčela Adequin, vstala z kapitánského křesla a postavila se čelem proti svému duplikátu.

„Jack mě jenom požádal, ať zkontroluju...“

„Ticho, ty.“ Adequin chytila postavu za ramena a nasměřovala ji ke dveřím vedoucím pryč z můstku. „Buď v klidu. Zmizíš, než řekneš...“

Dvojník zablikal, zachvěl se a byl pryč.

„No,“ řekla Adequin, „vypadá to, že trysky fungují.“ Sešla ze schodů a nahlédla Jackinovi přes rameno.

Ten zakroutil hlavou. „Systémy nehlásí žádný chyby. Ale očividně je něco špatně se stabilizátory. Není důvod, abychom se pohnuli. Nic, co by nás přitahovalo, ať tam, či onam.“

„Nemohl to způsobit transportér, co přivezl toho nováčka? Když potom odlétal?“

„To je jako ptát se, jestli mohl komár pohnout hromadou slonů.“

Adequin pokrčila rameny. „V tomhle se musím spolehnout na tebe, Jacku. Já nejsem žádné kapitán.“

Zvedl hlavu, ale jen na krátký okamžik, aby se na ni usmál. „Já vím, šéfe. Mrkni na systémovou konzoli a přečti mi, co hlásí.“

Když Adequin stoupala po schodech nahoru ke konzoli, zaplavil ji děsivý pocit déjà vu. Opakovala činnosti, které před chvílí dělal její dvojník.

Zakroutila hlavou, aby se vzpamatovala, a přistoupila ke konzoli. Gestem otevřela interface. Na holografickém displeji před ní se rozložilo schéma kilometr dlouhé lodi, každý sektor popsaný sloupce čísel.

„Vlevo nahoře,“ řekl Jackin. Když mu přečetla ta čísla, zavrčel: „To nechápu. Vypadá to, jako že jsme se pohnuli padesát metrů směrem ven. Možná prostě blbnou senzory.“

Adequin zavřela interface a vrátila se ke kapitánskému křeslu. „Stává se to čím dál častěji, optio. Co...“ Zmlkla, když si uvědomila, že právě plně dohnala zavlnění času. Tyhle chvíle nesnášela.

Sklesle se vydala po schodech zpátky dolů. Jackin na ni pobaveně mrknul.

„Můžeme to nějak spravit?“ zeptala se ho.

„To nevím.“ Podrbal se ve vousích a ukázal na hlavní obrazovku, na níž se stále promítal panoramatický, neměnný obraz *ničeho* před nimi. „Nemám tak úplně, k čemu bych nás přivázal.“

„A co bóje? Pomohlo by to?“

„Jen když sama zůstane na místě.“

„Požádám o ni.“

„Bezva. A dočkáme se jí na svatýho Dyndy.“

Adequin se usmála. „Označím to jako prioritu.“

„No, já si na to nevsadím.“

„Ex, pane?“ ozvala se Kamarová, vedoucí směny, od svého terminálu za schodištěm. Otočila se v křesle a zastrčila si uvolněnou tmavě hnědou kudrlinu zpátky do svého pečlivě upraveného drdolu. „Je skoro dvanáct, pane.“

Adequin zvedla zrak k chronometru nad obrazovkou. „Jasně. Děkuju, Kamarová.“ Poplácala Jackina po zádech. „*Tempus* se vrací. Půjdu je přivítat.“

Adequin vyrazila z můstku a zamířila do sektoru quince. Díky oprávnění, jež se pojila s její hodnotí, mohla využít zkratku úzkým technickým průchodem. Když se před ní otevřely dveře, využívané jinak výhradně techniky, a ona stanula na prahu hangáru, ovanul ji teplý vzduch plný hustého aroma kolomazi a gumy.

Vkročila na druhé patro plošiny vedoucí kolem dokola hangáru a pohlédla přes zábradlí na dílenské podlaží pod sebou. Kdysi nablýskaná vzduchocelová paluba už dávno ztratila svůj lesk, zničená dekadami práce v časech, kdy *Argus* býval ještě LSS *Rivolus* – jedna z nejimpozantnějších lodí ve flotile Společenství Systému na konci viatorské války. Ale to bylo před více než dvěma sty lety. Místo, které se kdysi hemžilo piloty, palubními pomocníky, bojovými letci a dalšími členy posádky, nyní zelo prázdnotou, jen na velké opravářské platformě stálo šest pracovních stolů.

Po pravici, tedy na levoboku, měla Adequin vchod do příletové haly. Varovná světla uvnitř žlutě a červeně blikala a signalizovala tak, že přechodová komora na druhé straně je ještě stále otevřená. Naproti se tyčila masivní středová přepážka, za níž se skrývala zrcadlová verze stejného rozložení na pravoboku. Hangár byl rozdělen při přestavbě před dvěma sty lety, když byl křižník po skončení viatorské války upravován pro potřeby Hlídky.

Druhou půlku hangáru ovšem nikdo nepoužil od té doby, kdy je „přesuny v rozpočtu“ donutily ukončit cesty za účelem průzkumu a mapování. Když Adequin na *Argu* začínala, její život na lodi byl díky těmto misím podstatně snesitelnější. Jasně, vůbec nikdy vůbec nic nenašli, ale ta možnost samotná jí pomáhala vymanit se ze zdejší nudy. Po méně než roce je však musela utnout, a ačkoli ji to mrzelo, stejně často přemýšlela nad tím, jestli by další čtyři roky prázdných hvězdných schémat a neplodných průzkumů přítomnosti *čehokoli* nakonec nebyly jen další zbytečnou připomínkou faktu, že jsou skutečně na samotném konci ničeho.

Hutným tichem v hangáru proniklo zakvílení akušroubováku. Adequin shlédla dolů na dílenskou palubu.

Šéfmechanik circitor Josslyn Laceová visela na rampě v půlce sedmimetrového mobilního servisního lešení. Pod ní stáli dva oculové; jeden měl náruč, ruce i kapsy plné drátů, součástek a náradí, ten druhý soustředěně zíral nahoru s rukama mírně pokrčenýma, jako by se chystal circitora chytit, kdyby jí to najednou uklouzlo.

Adequin sešplhala po dlouhém žebříku na spodní palubu a vyrazila k nim. Oculus s prázdnýma rukama svižně zasalutoval a Adequin mávnutím uklidnila toho druhého, který se snažil vypořádat s výbavou ve své náruči, aby mohl udělat totéž.

Laceová zabloudila pohledem dolů a zastrčila akušroubovák do pouzdra na opasku. Jeden z oculů se prudce nadechl,

když se pustila rampy, sklouzla dva metry dolů a zbytek prostě seskočila.

Postavila se před Adequin a s pěstí na hrudi zasalutovala. „Pane.“

„Circitore.“ Adequin ji pozdravila kývnutím a pak úkosem pohlédla na ochranné brýle, které seděly v mechanických krátkých vlasech, stříbrných a prokvetlých bílými prstýnky. „Tohle patří na oči,“ řekla, „jestli si dobře pamatuju.“

„Ach, no jasně.“ Laceová se dobrácky usmála. Její plný hlas zněl stařecky skřipavě. „Ale hele, aspoň je mám tentokrát u sebe. Krůček po krůčku, pane!“

„Zkuste kráčet trochu rychleji. Jestli oslepnete, tahle loď se rozpadne na kousky.“

Laceová přikývla. „Rozkaz, pane.“

Adequin zvedla oči k napůl rozebranému servisnímu lešení. „Ta věc už zase zlobí?“

„Ještě pořád.“ Laceová se ušklíbla, stáhla si rukavice špinavé od oleje a strčila si je do podpaží. „Ráda vás vidím pro změnu za bílýho dne, a ne jen když je ještě tma jak v prdeli. Mimochodem, díky za pomoc. Samotný by mi to trvalo dvakrát tak dlouho. I když si teda pořád nejsem jistá, jestli se mi líbí dávat ex rozkazy.“

Adequin se usmála. „Ráda jsem pomohla.“

„Potřebujete něco, pane?“

„Jen jsem přišla přivítat *Tempus*.“

Laceová pohlédla k příletové hale. Výstražná světla ještě pořád blikala. „Už by pomalu měli mít vyrovnaný tlaky. Musím jim dojít dát zelenou, ať se můžou vylodit.“

„Já se o to postarám,“ nabídl se Adequin. „Je mi jasný, že umíráte touhou dokončit tu opravu...“

Laceové kalné hnědé oči se vesele zaleskly. „Jo, jsem celá nažhavená, pane. Řekněte Bachovi, že mi dluží pivo.“

„Provedu.“

Laceová se vrátila k ležení a Adequin vyrazila napříč lidu-prázdnou palubou ke vchodu do doku. Ovládací panel vedle masivních dveří odemkla právě ve chvíli, kdy odpočet přeskočil na poslední procento. Obrazovka zeleně zablikala a Adequin zadala svůj osobní kód.

Veliká vrata syčivě vydechla, rozdělila se a vpustila dovnitř proud studeného, suchého vzduchu. Ať se to snažili opravit, jak chtěli, v přistávacím prostoru vždycky bylo o nějakých dvanáct stupňů chladněji než ve zbytku lodi.

Uprostřed doku, v němž bylo teď už plně vyrovnané prostředí, sedělo plavidlo, které před chvílí dorazilo – padesát metrů dlouhá průzkumná fregata LSS *Tempus*. Vypulírovaný vzduchocelový rám se v ostrém světle stropních lamp stříbřitě leskl. Modrá záře čtyř iontových motorů postupně slábla; chladiče dlouze, pronikavě zavrčely a pak zmlkly.

Adequin přešla po kovové podlaze s antiskluzovou úpravou k jednomu ze šesti obdélníků ohraničených rozedranou reflexní výstražnou páskou – přistávacích ploch. Na bříše lodi se rozzářila rudá výstražná světla a pak se sklopila rampa zadních dveří.

Jeden za druhým po rampě vystupovali členové posádky, patnáct vojáků s batohy přehozenými přes rameno. Když procházeli kolem Adequin, každý z nich se zastavil, aby jí zasalutoval, a pak pokračovali do hlavní části hangáru. Několik sekund poté, co zmizel poslední z nich, se konečně objevil Griffith Bach.

Protože byl svalnatý centurion příliš vysoký, než aby se pohodlně vešel do dveří, vynořil se z lodi v předklonu. Hodil si tašku na rameno a na bicepsu se mu zaleskly stříbrné a měděné čtverečky vštěpů. Když zahlédl Adequin, usmál se a odhalil tak proužek bílých zubů, kontrastující s jeho ořechově hnědou pletí. Ve vousech se mu trpytilo několik šedých nitek, ale nevypadal o nic starší než v den, kdy odlétal.

Protože *Argus* kotvil prakticky uprostřed oblasti Rozhraní pod správou Legie, sloužil jako základna pro tým, který měl za

úkol udržovat v chodu síť bójí tvořících hlídkařský výstražný systém. Posledního půl roku byl *Tempus* na obhlídce „spodní“ části sektoru, a kde bylo třeba, prováděla jeho posádka nutné opravy. Ovšem čím blíže k Rozhraní člověk byl, tím rychleji se pohyboval časem. Stejná zákonitost způsobovala ony znepokojivé záblesky budoucnosti, když se nějaká loď dostala k Rozhraní příliš blízko – tak jako *Argus* před chvílí.

Ačkoli tedy z Adequinina pohledu byl Griffith pryč šest měsíců, on a jeho posádka prožili pouhé dva týdny. Na tyto mise se vydával poslední tři roky – tři roky pro ni, tři měsíce pro něj. Griffith shodil tašku z ramene a seskočil z rampy.

„Aevitas fortis, titáne,“ řekla Adequin.

„Aevitas fortis,“ zopakoval. Na okamžik se zastavil, aby přitiskl pěst k hrudi a řádně zasalutoval, a pak vyrazil k ní.

„Takhle tě brzo doženu, centurione.“ Zdvihla ruce a chytila urostlého muže kolem krku.

On si ji přitáhl k sobě, pak ji pustil a prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Nezestárla jsi ani o den, Mo’acair.“

„No jasně. Jestli budeš tohle dělat dál, zbývá mi deset let, než budu starší než ty.“

Jeho hnědé oči neklidně zamrkaly. „Myslíš deset měsíců?“ Adequin zakroutila hlavou. „Laceová vzkazuje, že jí dlužíš pivo.“

Griffith zatal zuby, ale koutky úst mu cukaly nahoru. „Zatraceně, ta ženská je nelítostná.“

„O co jde?“

Griffith si přejel dlaní po tváři. „Nic důležitýho. Člověk by řek, že po dvaceti letech už budu mít dost rozumu na to, abych se s ní nevsázal.“

„To bys teda mohl mít,“ přikývla. „Jak to šlo?“

„Není co hlásit. Bóje jsou v pořádku, žádné známky jakékoli aktivity. Udělali jsme pár menších oprav, pár větších, ale se vším jsme se v pohodě vypořádali.“

„Zastavili jste se na *Accoře*?“

„Jo. Mají se dobře. Hezky hlídají, jako vždycky.“

„Neozvalo se jim někdy v poslední době velení?“

Griffith se zamračil. „Nezmínili se o tom. Proč?“

„Jen tak.“ Adequin krátce vydechla. „Pořád odkládají setkání. Pořádnou celkovou zprávu jsem nedostala už pět měsíců. Myslím, že jsme je začali nudit.“

Griffith se na ni povzbudivě usmál. „Prostě ti věří, Quin. Vědí, že to tady máš pevně v rukou.“

„Jo, asi máš pravdu.“

Adequinin nexus zapípal. Sklopila zrak k displeji – příchozí hovor od Braye. Dotkla se černého náramku na zápěstí a otevřela spojení. „Rakeová, slyším.“

„Pane, oculus Bray.“ Přenos jeho hlas zkresloval praskáním a šumem. „Mám výsledky těch psychologických testů, které jste nařídila.“

Adequin vzdychla, podrážděná připomínkou toho drzého, nafoukaného grázla. „Jsem v hangáru. Přijďte sem za mnou.“

„Hned jsem tam, pane.“

Adequin uzavřela spojení a unaveně se na Griffitha usmála. „Povinnost volá.“

Centurion kývl přes rameno ke své lodi. „Já stejně musím zpracovat závěrečnej report. Dáme si večer drink?“

„Asi bych neměla. Mám spoustu vyřizování.“

Griffith povytáhl své husté obočí.

„Jen nějaký žádosti a podobná velitelská nuda.“

Zamračil se a ohrnul spodní ret. „Ale já mám jen šestatřicet hodin.“

Adequin se ušklíbila. „Myslíš, že tě nechám užít si celý volno beze mě? Něco vymyslíme, slibuju.“

„Tak dobře,“ řekl a ucouvl o krok směrem k lodi. „Beru tě za slovo.“ Otočil se, vyběhl po rampě a sklonil se do dveří *Tempu*.

Adequin chtěla vyrazit zpátky k dílenské palubě, ale Bray byl rychlejší – už svižně rázoval napříč dokem k ní.

Zastavil se a zasalutoval. V druhé ruce svíral tablet. „Pane.“

Přikývla, Bray odemkl tablet a otevřel menu zabezpečeného přenosu dat. Adequin se dotkla svého nexu a nad předloktím se jí objevil malý holografický displej. Když přiblížila spodní stranu černého náramku k hraně Brayova tabletu, spustil se přenos a na její obrazovce se objevil zašifrovaný soubor.

I když se to mohlo zdát předpotopní, fyzická blízkost byla vyžadována záměrně – sloužila jako bezpečnostní opatření. Jediná jistější metoda přenosu informací byl opravdový papír, který mohl být po přečtení zničen. Na nutnost tak vysokého zabezpečení však Adequin za dobu své služby na *Argu* dosud nenarazila. Ve skutečnosti si ani nedokázala vzpomenout, kdy naposledy vůbec viděla skutečný kus papíru.

Bray zasalutoval a vyrazil pryč.

„Brayi?“ zavolala za ním.

Ohlédl se na ni. „Ano, pane?“

„Udělejte pro mě něco. Neříkejte nikomu, kdo to doopravdy je, ano?“

„Samozřejmě, pane.“ Pohled jeho šedých očí byl stejně pevný a odhodlaný jako vždycky a ona věděla, že si nemusí dělat starosti. Bray své slovo dodrží – jako pokaždé. Odjakživa byl jedním z jejích nejspolehlivějších oculů; dávno z něj měl být circitor. Jenže ona už technicky vyčerpala počet povýšení, která mohla vzhledem k současné obsazenosti lodí rozdat, a s dalšími musela čekat na schválení od ústředí. To byla koneckonců další upomínka, kterou musela dnes večer poslat.

Vděčně na něj kývla. „Díky. Můžete jít.“

Bray vyrazil pryč a Adequin se rozhlédla kolem sebe. Skřípění bot odcházejícího ocula se rozléhalo prázdnou příletovou halou; z hlavního hangáru k ní doléhaly tlumené zvuky, jak Laceová pokračovala ve své práci, ale jinak tu byla sama.

Otevřela zašifrovaný soubor. Ve vzduchu nad jejím předloktím se objevila záplava textu. Přečetla si první odstavec a pak rolovala dolů, očima zachytávala jen zvýrazněné položky.

Inteligentní, ale roztěkaný. Bystrý. Drzý. Komplexní potíže s autoritami. Letargie. Léky bez předpisu. Deprese.

Na posledním řádku stálo: DOPORUČENA BDĚLOST A PEČLIVÝ DOZOR.

Ztěžka vydechla a gestem dvěma prsty soubor zavřela. Tyhle strojově vytvořené psychologické kecy nesnášela. Ani pokročilá umělá inteligence nedokázala člověka doopravdy analyzovat, doopravdy říct, jaký je a co si myslí. Nebo čeho je schopný. Ty testy nařídila tak trochu naschvál – jako pokus ukázat nepoddajnému nováčkovi, kdo je tady pánem. Což nebylo jejímu obvyklému přístupu vůbec podobné, jenže s takovým nedostatkem respektu jako u něj se Adequin ještě nikdy nesetkala.

Každý člen Hlídky byl svým způsobem delikvent. Byli to vojáci, které sem poslal polní soud, měli na kontě ledasco – neposlušnost, krádeže, křivé přísahy, kontakty s nepřítelem, dezerci, zradu. Ale všichni byli vojáci a ke své velitelce přistupovali aspoň se špetkou, když už ne s patřičnou dávkou respektu. Možná protože věděli, kdo je – že bývala titánem. A také věděli, že určitě musela udělat něco, kvůli čemu skončila tady. Díky tomu si byli blízcí. S tím se dokázali ztotožnit.

Ale Cavalon Mercer byl něco jiného. Na palubu *Arga* a pod její velení ho dostala politika, machinace, jejichž motivace ona nejspíš nikdy nepochopí – a ani po tom netoužila. Důležité bylo, že Mercer není jedním z nich a ona k němu musí přistupovat jinak než k vojákům. Ale v čem měl ten jiný přístup spočívat, to netušila. Prozatím si na něj prostě bude muset dávat pozor.

KAPITOLA TŘETÍ

Cavalon nevyrůstal ve vesmíru. Svá formativní léta strávil s kořeny pevně zapuštěnými do hlíny Elyseie, dokud nemusel v den svých třináctých narozenin navštívit rituální korunovační místa na jediném měsíci rodné planety. Takže si moc dobře pamatoval, jak vypadala jeho první zkušenost s pobytem ve vesmíru.

„*Díváš se do minulosti,*“ řekl mu tehdy jeho otec. „*Z těch hvězd už může být jen prach, než k tobě jejich světlo doletí.*“ Pocítil bázeň a pokoru. Nikdy si nepřipadal tak maličký jako v tu chvíli.

Až dosud. Stál před vyhlídkovým oknem *Arga* – ačkoli „vyhlídka“ je opravdu nadnesený pojem. Přimhouřil oči a přitiskl obličej na sklo, aby lépe viděl na... *nic*.

Ale nebylo to *nic* jako za bezhvězdné noci nebo jako prázdný prostor mezi slunečními soustavami či galaxiemi. Tohle bylo *nic* Rozhraní, okraje vesmíru. Neviditelné bariéry, která se zformovala před miliony let, když celková masa kosmu konečně vyvážila množství temné energie a rozpínání vesmíru začalo postupně zpomalovat, až se zastavilo úplně. Hranice, která oddělovala veškerou hmotu od prázdnoty, která ležela za ní. Dál už bylo doslova *nikde*.

Cavalon nikdy neviděl nic tak... *temného*. Byla to černá temnější než tma, tmavší než vakuum nebo hlubiny nebo prázdno;

žádné slovo to nedokázalo být jen přibližně popsat. Nebyly tam žádné mrkající hvězdy, vzdálené tisíce nebo miliony světelných let a prakticky nedosažitelné, ale stále přítomné jako důkaz o existenci něčeho, co už celá milénia neexistovalo. Bylo tam jen... *nic*. A nic jiného tam nikdy nebylo a nikdy nebude. Bylo to děsivé.

Poklepání na rameno ho vytrhlo ze zamyšlení. Vedle něj stál vysoký muž s bronzovou pletí a oholenou hlavou a zubil se na tu pustou prázdnotu.

„Směrem dovnitř je lepší výhled,“ řekl ten muž, „aspoň podle mě.“ Poklepal na černý náramek na svém zápěstí a povolal si tak nad předloktím malou holografickou obrazovku. „Můj nexus říká... Cavalon? Nijak dál?“

„Ne, jen takhle.“ Cavalon si oddechl. Byl rád, že navzdory tomu, jak mizerně jeho pohovor s ex dopadl, nezadala jeho příjmení do systému.

„Já jsem Puck.“ Muž pevně sevřel Cavalonovu dlaň ve své. „Circitor Amaeus Puck. Rád vás poznávám.“

„Nápodobně.“ Cavalon si ho ostražitě prohlédl. Nechtěl být paranoidní, ale měl dojem, že se k němu ten muž chová až příliš přátelsky. „Omlouvám se, říkal jste *dovnitř*?“

„Jo. Tady jsou v zásadě jen dva směry.“ Puck kývl svou úzkou bradou směrem k oknu. „Ven – směrem, no, doslova do nikam.“ Pak ukázal dlouhým prstem na druhou stranu. A *dovnitř*, zhruba řečeno... *ke všemu ostatnímu*. K civilizaci a naší galaxii a vůbec nějaké hmotě.“

Cavalon polkl. „No jasně...“ Legionáři svůj žargon milovali. Přidal ty pojmy na seznam věcí, které nejspíš zase zapomene.

„A ještě teda asi nahoru a dolů,“ dodal Puck a ukázal do obou směrů druhou rukou. „Vzhledem k rovině spirálních ramen, nečekaně. Ale to si jistě pamatujete z domova.“

Cavalon vzdychl. „Spirálních ramen, která jsou odsud sto milionů světelných let daleko?“

Puk se na něj široce zakřenil. „Přesně těch.“

„Takže vy jste můj, hm, velící důstojník?“ zeptal se Cavalon.

„Je to tak. Pojdte se projít a promluvit si. Provedu vás tady.“

Puck vyrazil chodbou. Cavalon si musel pospíšit, aby jeho dlouhým krokům stačil.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Puck, když se protáhli úzkým průchodem do hlavního koridoru.

„Skvělá. Vždycky jsem chtěl strávit tři měsíce svého života cestou na okraj vesmíru.“

„Přivezli vás pramicí, jo?“

„Dá se sem dostat rychleji?“

„Máme tu apollónskou bránu napojenou na ústředí, tudy to trvá asi šest týdnů. Ale asi záleží, odkud člověk přichází. Kde jste byl umístěný?“

„Nikde.“

Puck se zasmál. „Ne. *Ted'* jste nikde.“

„Jasně... chci říct, nepatřím k Legii.“ Cavalon se podrbal pod kovovým řetízem svých psích známek, který už mu vzadu na krku začínal rozdírat kůži. „*Nepatřil jsem k Legii.*“

„Aha. Hm.“ Puck pohlédl na obrazovku svého nexu. „Takových tady moc nemáme.“ Kráčel dál, roloval údaji na holografickém displeji a zkušeně se vyhýbal protijdoucím vojákům. „Teda, nemáte málo titulů. Jak dlouho jste chodil do školy?“

Cavalon se zastavil, uhnul blížícímu se vojákovi a pak pár kroků popoběhl, aby Pucka dohnal. „Deset let.“

„No teda,“ zasmál se Puck a dál prstem posouval stránky. „Certifikát z ‚gravitační časologie‘? Co to vůbec je?“

„Způsob, jak zůstat na univerzitě o rok dýl.“

„Aha!“ uchechl se Puck a vypnul nexus. „No ale sakra, vojáku, až na Mesu jste tady nejspíš nejchytřejší.“

„Mesu?“

„Vede výzkumnou laboratoř viatorské techniky.“

„Vy máte výzkumnou laboratoř?“

Puck přikývl. „No jo. Moc rádi nám sem posílají všemožný přístroje, kterým nerozumí, aby viděli, jestli nás to zabije. Ale aspoň tady máme co dělat.“

Došli na konec chodby ústící na širokou kruhovou rampu. Cavalon následoval Pucka k zábradlí s vyhlídkou na otevřené atrium. Pod sebou měli čtyři hluboká patra.

„Vítejte ve středové hale.“ Puck se opřel lokty o zábradlí. „Jedna podobná je ještě blíž k přídí a další vzadu, ale tam se nikdo neobtěžuje starat se o výtahy. Takže bych vám doporučoval používat tyhle, jestli nechcete na půl dne uvíznout v kabině.“

„Ech, to je dobrý vědět...“

Puck ukázal směrem, odkud přišli. „To byl sektor novem, obytná část, kdybyste to náhodou nepoznal. Přímo pod námi jsou octo a septem – zbraňové systémy, zbrojnice, senzory, štíty, bojový obleky. Všechny ty blbosti, který už nepoužíváme.“

Cavalon sevřel kovové zábradlí, naklonil se přes něj a pohlédl kruhovou halou dolů. Na tváři ucítil závan chladného vzduchu.

„Úplně dole je quince,“ pokračoval Puck, „hangár, kde kotví *Tempus* – to je ta loď, co sjíždí Rozhraní.“

Cavalon nakrčil obočí. „*Sjíždí*? Jako že cestuje *po něm*?“

„Jo.“

„A to dělají proč?“

„No vždyť víte – hlídají tu spoustu viatorských lodí, který se k nám snaží dostat z *druhé strany*,“ řekl Puck a vesele se zazubil.

Cavalon vzdychl. Lidový mýtus o tom, že když viatoři před tisíci let dorazili do oblasti kosmu obývané lidstvem, přišli z druhé strany Rozhraní, se navzdory veškeré logice a rozumu držel při životě. Ale představa, že za koncem vesmíru cokoli existuje, byla vyvrácena už před staletími, když Společenství Systému poslalo „přes okraj“ několik průzkumných misí. Asi stačí říct, že o nich už nikdy nikdo neslyšel. Takže buď bylo na druhé straně něco tak báječného, že nikdo ani nepomyslel

na návrat, nebo – a to znělo mnohem pravděpodobněji – tam všichni umřeli.

Nicméně, jedna z těch šťastnějších posádek na poslední chvíli vyměkla – a přitom zjistili, že když letíte souběžně s Rozhraním, a ne kolmo proti němu, koncentrovaná gravitace tvořící bariéru funguje coby jakási ranvej. Uvědomili si, že se „po ní“ dá cestovat – podobně jako když kroužíte po orbitě, kdyby to tedy byla nezvykle rovná orbita, vytvářející své vlastní momentum a s tak hustou gravitací, že ohýbá časoprostor. Právě tenhle jev tedy musela ta jejich loď využívat, když „sjižděla“ Rozhraní.

Zmíněná anekdota zahrnovala prakticky všechno, co Cavalon o tématu věděl – tohohle kousku teoretické fyziky se při svém formálním vzdělávání dotkl jen letmo. Doma, v Jádru, bylo pro všechny Rozhraní spíš jen vágním konceptem než kusem reality. Lidé se o něm zřídkakdy bavili v nějakém smysluplném kontextu – možná občas padla letmá zmínka v opilecké filozofické debatě, rozzlobený rodič jím pohrozil neposlušnému dítěti. Nebylo to skutečné místo, kde by žili skuteční lidé. Takže i když tu opravdu, fyzicky byl, prožil tady už několik hodin plných bolesti a ponížení, pořád to Cavalonovi připadalo jako mlhavý sen.

„Ale teď vážně,“ pokračoval Puck, „*Tempus* se stará o výstražný systém. Máme celou síť prehistorických strážných bójí, rozmístěných v prostoru směrem nahoru i dolů. A oni hlídají, jestli jsou všechny v cajku.“

„A všechny má na starost jedna jediná posádka?“ zeptal se Cavalon.

Puck chmurně přikývl. „Jo, jen ta jedna. Kromě nich tady máme už jen pár strojů třídy Hermés, v nichž jsme podnikali průzkumné mise... před lety.“

„Hermés? Nejsou to civilní lodě?“

Puck si našťavaně odfrkl. „Jo, velení na nás totiž nešetří. A navíc – nemáme žádná warpová jádra. Jen podsvětelná.“

„A co skokové motory?“

„Ty taky ne. Tady stejně nejsou hvězdy, ze kterých by se mohly nabíjet.“

„Takže nic, co by zvládlo nadsvětelnou rychlost?“

„Vůbec nic.“

„Takže nemáte nic rychlejšího než iontové motory?“ zeptal se Cavalon se zdviženým obočím. „Proč?“

„Protože pak nemůžeme odletět.“

„Oni si myslí, že byste všichni prostě zdrhli?“

Puck se usmál. „Zkuste se na to zeptat za měsíc. Uvidíme, jestli udržíte vážnou tvář.“

Cavalon se zamračil a pak znovu vyhlédl do haly, když Puck ukázal někam dolů.

„V sektoru quatturo sídlí hlavně výzkum a vývoj,“ pokračoval circitor. „Vpředu dole na břicho je tres, tam jsou všechny ty zábavné věci – jídelna, skleníky, vězení, ošetřovna, psychiatrie...“

„Vy tu máte psychiatrii?“

Puck pokrčil rameny. „Ze života na okraji reality jsou asi lidé občas nervózní. Mě to nikdy netrápilo. Je to jen další prázdný místo v tomhle z velké části prázdném vesmíru, no ne?“

Cavalon přikývl. „Jasně...“

Puck ukázal napříč halou, na prostřední podlaží. „Tamhle ten chlápek dělá v sektoru duo. Tam jsou všechny komunikační systémy.“

„Celej jeden sektor jen pro vysílačky?“

„Spojení poblíž Rozhraní bývá nespolehlivé. Ve skutečnosti nemáme přímou linku do Jádra nebo na ústředí Legie. Musí nás přepojit na nejbližší apollónské bráně, a stejně bylo potřeba celej systém pořádně dovybavit – půlka pláště na pravoboku je pokrytá anténami. Prý něco v tom smyslu, že vysíláme tak silnej signál, aby překonal rušení. Jenže ani to v polovině případů nefunguje.“

Cavalon se kousl do rtu. Jasně, jsou miliony světelných let od čehokoli, co by třeba jenom vzdáleně připomínalo civilizaci,

takže by ho to nemělo překvapovat – ale představa, že zbytek lidstva je tak strašně mimo dosah, ho přesto poněkud zner-vózňovala.

„A nakonec to nejdůležitější...“ Puck ukázal na druhou stranu haly, na chodbu v jejich úrovni. „Unum vede na můstek, k důstojnickým kajutám a kanceláři excubitora. A to je všechno.“

„Už teď si nic z toho nepamatuju,“ řekl Cavalon, opírající se o zábradlí vedle Pucka.

„Naštěstí jsou tu všude praktický cedule,“ usmál se Puck. Pak jeho oči zabloudily k novým vstěpům na Cavalonově levé ruce. „Jste levák?“

Cavalon si stáhl manžety košile přes zápěstí, aby zakryl tolik z obou sad tetování, kolik jen bylo možné. „Ne, jenom... mi to na levou přišlo lepší.“ Shlédl k Puckovým pažím. Circitor měl vyhrnuté rukávy; po jeho pravém předloktí se od ohybu paže až k zápěstí táhla osamělá linka obsidiánových čtverečků. Cavalon si odkašlal. „K čemu to vůbec je?“

„Neměl jsem potěšení poznat to na vlastní kůži,“ přiznal Puck, „ale slouží, no... v zásadě k trestání. Výchově. Legie tomu říká ‚nezbytná pojistka pro zachování pořádku‘.“

Cavalon si reflexivně olízl rty, aby se pokusil zahnat neklid, který se mu usadil ve tváři. „Mají je všichni?“

„Jenom ti, kdo přišli na palubu v hodnosti ocula nebo byli na ocula degradováni. Což se, upřímně, stává docela často.“ Puck zakroutil hlavou. „Každá vyšší šarže je toho ušetřena. Excubitor, samozřejmě, a náš nebojácny první důstojník optio North... pár animů a ten centurion, co dělá kapitána *Tempu*. A to je tak všechno, pokud vím.“

Puck se narovnal, když zaregistroval, jak se k nim poma-lu blíží jako proutek hubená žena. Měla na sobě předpisovou legionářskou námořnickou modř, ale v podobě nařasených hedvábných šatů zdobených třpytivými stříbrnými nitkami. Vyšívána hedvábná kápě jí zakrývala vlasy a vrhala stín na

teple béžovou plet jejího obličej. Rozhodně to nebyla žádná uniforma.

Puck si promnul ruce. „Ocule Cavalone bez příjmení, seznamte se s animem Mesou Daroxovou, naším expertem na viatory.“

Žena si Cavalona prohlédla tvrdýma, nezvykle velkýma očima v upjatém obličej. Na první pohled se její duhovky zdály téměř černé, ale zblízka zářily temnou hnědí, kropenatou maličkými kovově modrozelenými skvrnkami. „Ráda vás poznávám, vojáku,“ řekla.

„Vy jste vědátorka,“ řekl Cavalon.

„A vy jste všímavý,“ odvětila suše. Její tvář dál zůstávala bez výrazu, nezaujatá.

„Nevěděl jsem, že vědátoři slouží v Legii.“

„Neslouží.“

Cavalon se podrbl na zátylku. „Takže... Puck říkal, že vedete výzkumnou laboratoř?“

„Správně. Jsem animus,“ řekla, jako kdyby to všechno vysvětlovalo. Cavalon pohledem požádal Pucka o pomoc.

„Vědecký důstojník,“ vysvětlil Puck. „Často najatý, ne ve službě.“

„Aha.“ Cavalon se obrátil zpátky k Mese. „Jaký věci tu studujete?“

„Většina toho je tajná,“ odpověděla stroze.

„Slyšel jsem, že Společenství Systému konečně dalo Legii k dispozici to, co se podařilo posbírat v exosféře Paxu. Dostali jste něco z toho?“

Mesa otevřela ústa, aby odpověděla, ale pak je zase zavřela. Prohlédla si Cavalona přimhouřenýma očima, překvapená, že o tomhle vůbec ví. „No, vlastně ano. Ve skutečnosti jsme dostali úplně všechno. Nebo *dostaneme*.“ Rozčileně si odfrkla. „Posílají to pomalu, bednu za bednou. Je to k vzteku.“

„A bylo tam už něco zajímavého?“

Nezrušeně na něj pohlédla a Cavalon si nebyl jistý, jestli mu vůbec odpoví. Nakonec ale svésila ramena, natáhla krk

a krátce přikývla. „Nedávno jsme začali zkoumat velice zajímavou zbraň. Ještě jsem své hodnocení neuzavřela, ale vypadá to, že je napájena fúzí.“

Cavalon zvědavě pozvedl obočí. „Fúzí? Co je to za zbraň?“

„Dala by se popsat jako pistole.“

„Fúzí napájena *pistole*?“

„Ano,“ přitakala Mesa a odkašlala si. „Je to vskutku fascinující design. Navzdory povaze zdroje energie je čas potřebný k nabití překvapivě krátký. Ani trochu se nepodobá standardním plazmovým a elektromagnetickým zbraním, které jejich pýchota používala ve viatorské válce. Tahle zbraň musela být určena výhradně pro elitní jednotky. Nebo ji možná vyvinuli během těch dvou set let, kdy se skrývali. Myslím, že jsme na začátku podcenili jejich porozumění mikro-fúzi...“

Mesa se očividně snažila zůstat formální, ale do hlasu jí prosakovala vášeň. Cavalon si uvědomil, že její nadšení je trochu nakažlivé, a neubránil se úsměvu. Objem vědátorských znalostí ho vždycky fascinoval. Viatorští genetikové zkusili zkřížit svůj druh s lidmi dvakrát – a vědátoři z toho podle něj vyšli mnohem lépe. Jasně, grobiáni byli strašlivě silní a neuvěřitelně odolní, ale zdědili to nejhorší z viatorské vizáže. Ačkoli, říkal si Cavalon, mezidruhový hybrid by nejspíš mohl vypadat ještě mnohem hůř. Tak jako tak, grobiáni rozhodně neměli *ani špetku* intelektu nebo té éterické vznešenosti, jimiž se pyšnili vědátoři. A taky smrděli.

„Takže, všechna tahle technika...“ řekl Cavalon. „Cílem je analyzovat ji a pochopit, abyste uměli vyrábět nápodoby?“

„Velice zhruba řečeno, ano,“ odpověděla Mesa. „Zároveň se přitom chceme co nejvíce naučit. I po tisíce let, kdy k ní máme přístup, viatorské technologii jako celku ani zdaleka nerozumíme.“

Cavalon se usmál. „A už jste rozlouskli tu záhadu, jak dokázali ,přijít zpoza Rozhraní“?“

Mesa znechuceně přimhouřila oči. „To jsou dětské povídačky, vojáku. Všeobecně se ví, že viatoři nepřišli *zpoza* Rozhraní. Jednoduše ho využili, stejně jako to dělá *Tempus*, pro zvýšení relativní rychlosti při cestě podél okraje vesmíru.“

„A pak – přepadení!“ zasmál se Puck, natáhl ruce a vrhl se k ní.

Mesa obrátila oči v sloup, ale koutky úst jí zacukaly v úsměvu. „Měla bych vás nechat vašim povinností.“ Přikývla a pomalu vyrazila pryč; hedvábné vlny se jí vznášely v patách.

„Mějte se, Mes!“ zavolal za ní Puck. Naklonil hlavu na stranu a pozoroval, jak kráčí chodbou. Potom toužebně vzdychl.

„Takže...“ otočil se k němu Cavalon.

Puck s jistou dávkou námahy odtrhl zrak od odcházející Mesy. „Je skvělá, co?“ řekl rozzářeně.

Cavalon se zasmál. „Jo, vypadá v pohodě.“

„Každopádně, asi bychom vám měli přidělit první úkol.“ Puck otevřel interface svého nexu, několikrát přešel prstem tam a zase zpátky a pak pokrčil rameny: „No, anebo ne. V systému ještě nic není.“

Nic, jo? Cavalon se nemohl rozhodnout, jestli to má považovat za dobré, nebo špatné znamení.

Puck znovu pokrčil rameny. „Rozhoduje o tom ex, tak se k ní chovejte hezky.“

No skvěle. To nejspíš bude po zbytek svého života vytírat podlahy.

„Prozatím vás teda pošlu pomáhat do jídelny,“ řekl Puck. „Aspoň se seznámíte s pár lidma z posádky, uděláte si oko. Víte jak, nekousnou do ruky, která je krmí.“

Cavalon vzdychl. Moc rád by tomu věřil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Cavalon následoval Pucka do zalidněné jídelny v sektoru tres. Tam dostal zástěru, nelichotivou sítku na vlasy a komicky velikou naběračku.

Puck ho zavedl k předpotopnímu výdejnímu okénku u vnitřní stěny jídelní haly – veliké místnosti s vysokými stropy, do níž by se celá posádka *Arga* bez problémů vešla dvakrát. Za pultem stáli dva další vojáci v zástěrách a sítkách na vlasy a nakládali jídlo na tácy svých kolegů, pomalu se sunoucích frontou vpřed.

Cavalon se na Pucka nevěřičně podíval. „Omlouvám se, vím, že tady míváte problémy s relativitou, ale neodcestovali jsme zpátky v čase, že ne?“

Puck se zasmál. „Ne.“

„Jak starej je tenhle křižník?“ O podobných praktikách krmení obyvatel Cavalon slyšel jen v souvislosti s útulky ve slumech na planetách Vnějšího jádra.

„Ex nechala všechny ty luxusní automatický servírovací mašiny vyhodit,“ mávl Puck odmítavě rukou. „Nejspíš si myslí, že tohle posiluje charakter nebo tak něco.“

„Tohle vážně je vězení,“ zavrčel Cavalon.

Puck se na něj zakřenil a poplácál ho po rameni. „Tamhleta proteinová kaše už se po vás shání.“

Cavalon dlouze vydechl, aby se trochu srovnal. Tohle zvládne. Dokáže přece kolegům vojákům naservírovat oběd. No ne?

Puck popadl tác a postavil se do řady. Cavalon převrátil v ruce tu obrovskou naběračku, sebral kuráž a vyhrnul si rukávy.

„Do prázdná...“ Někdo někde hvízdal. „Koukni na to tetování.“

Cavalon se otočil a spatřil za sebou tři muže s prázdnými tácy v rukách. Drsně vypadající chlápek se světlou pletí, který stál nejbliž, se usmál. Cavalon v duchu zasténal a stáhl si rukávy zpátky dolů. Tohle byla začátečnická chyba.

„Kdes to pořídil, hošíku?“ zamrkal na něj ten první. „Na černém trhu?“

„To ne,“ odvětil zavalitý muž vedle něj. „No, jen se koukni, Barrowe. Zlato? Kurva, to je pro šlechtu.“

„Zatraceně,“ zaklel tiše Cavalon. Trvalo jim to celých šest sekund. Ohlédl se přes rameno, jestli někde neuvidí Pucka, ale jeho velící důstojník už se ztratil v davu.

„Řekni mi, že je to pravda,“ zavrtěl hlavou ten drsňák, co se podle všeho jmenoval Barrow. „Vážně jsme dostali vlastní princátka na hraní?“

Jeho kamarádi se zachechtali.

Barrow si prohlédl Cavalona od hlavy až k patě a pak se jeho hluboko zasazené oči přivřely, jak mu to pomalu docházelo. „Kurva, já tě znám. Ty jseš mladej Mercer, ne? Jak jsi sakra skončil ve službě u hlídkařů? Jsem si nemyslel, že lidi jako ty rukujou.“

Cavalon zaskřípal zubama. Ti chlapi sice vypadali jako banda blbců, ale bylo třeba předpokládat, že jestli četli noviny, dali si dvě a dvě dohromady. Jasně, trvalo tři měsíce, než se sem vůbec dostal, takže to už taky mohli zapomenout. Na druhou stranu, o zprávách s titulky jako MERCEROVÉ ZAKLÁDAJÍ TRADICI OBĚTOVÁNÍ SVÝCH NÁSTUPCŮ PRO SLUŽBU LEGII se většinou nějaký ten pátek ještě mluví. I když přesnější nadpis by asi byl

MERCEROVÉ NALEZLI SPOLEČENSKY PŘIJATELNÝ ZPŮSOB, JAK SE ZBAVIT VADNÉHO NÁSTUPCE VE PROSPĚCH POSLUŠNÉHO, BEZSKRUPULÓZNÍHO BRATRANCE Z DRUHÉHO KOLENE.

V tu chvíli to ovšem Cavalonovi došlo. Žaludek se mu nervózně sevřel. Mnohem pravděpodobnější scénář, než že tihle tři idioti prostě při zprávách nedávali pozor, vypadal tak, že se jeho příběh do celogalaktických souhrnů novinek vůbec nedostal. To byl v životě ve stínu Augusta Mercera denní chleba – vzbudili jste se a zjistili, že jsou důležité události buďto překroucené k nepoznání, nebo se o nich zkrátka vůbec nemluví.

Malou útěchou mu bylo vědomí, že to, co provedl, bylo tak velké, že by to ani jeho děd nedokázal úplně ututlat – bylo to příliš hlasité, příliš okázalé a vážně hodně drahé. Přesně jak Cavalon zamýšlel. Ale zadusit zprávy a zarazit je dřív, než opustí Jádru, to jistě pro Augusta nebyl žádný problém.

Začala v něm vřít žluč. Právě tihle lidé – kolonisti ve Vnějších jádru, expati v Postranních ramenech, všichni exulanti v celé galaxii, kteří se snažili začít nový život – nejvíce potřebovali, aby se k nim ty zprávy donesly.

Byl hloupý, že si to neuvědomil dřív. Hloupý a zaslepený stejným zatraceným iracionálním optimismem, kvůli němuž se nakonec ocitl tady.

Cavalon si odkašlal a obrátil pozornost zpátky k Barrowovi, který na něj stále zíral s kamenným výrazem ve tváři. „K vám se tu moc novinek nedostane, co?“

„Snažíme se Spojený monarchie spíš ignorovat.“ Barrow si prokřupl kotníky na rukách. „Dokud se nás teda nezačnete pokoušet všechny nahradit robo-grobiánama.“

Cavalon vzdychl. Sakra práce. Jasně že u *těchhle* novinek si dal Augustus záležet, aby se rozletěly do široka do daleka.

V zástupu obědachtivých vojáků to začínalo šumět, čím dál vyhocenější konverzace přitahovala pozornost.

Ten zavalitější chlap se uchechtl. „Ale ne, Barrowe, jsou to přece *klony*, ty si to nepamatuješ?“

Dav najednou ztichl, napětí by se dalo krájet. Na Cavalona hledělo víc a víc tváří plných opovržení. Zafal zuby a snažil se zadržet horko, které mu stoupalo do tváří.

„Klony?“ Barrow zakroutil hlavou a znechuceně se zašklebil. „Všechny klony jsou ohavný, dokonce i grobiáni.“ Udělal nemotorný krok vpřed. „Jen proto, že tvoji pra pra pra nevím kurva kolikrát prarodiče udělali ve viatorský válce nějaký chytrý věci, nemáte vy dneska právo vyjebávat se zákonama přírody.“

„Chytrý věci?“ zavrčel Cavalon. „Kdyby nepřišli na to, jak zneškodnit ten mutagen a obrátit ho proti nim, ani jeden z vás by tu kurva dneska nebyl, abyste mohli mít ty svoje blbý kecy. A navíc jsou to jenom grobiáni. Komu na nich záleží?“

Teprve když viděl, jak na něj všichni v davu nevěřičně zírají, uvědomil si Cavalon, jakou hloupost to vypustil z úst. Nechtěl, aby to znělo tak defenzivně – aby to znělo, jako že by mohl třeba jenom na chvíličku souhlasit s čímkoli, co jeho děd prováděl.

Ale ten kretén ho *obvinil*. Kdyby mluvil normálně, přátel-sky, Cavalon by mu možná řekl, že s ním naprosto souhlasí. Klonování byla jedna věc, o níž se úplně všichni – napříč všemi druhy, navzdory svým sklonům začít válčit, jakmile toho druhého byt jen zahlédli – shodli, že tohle se zkrátka nedělá. Dokonce ani na konci viatorské války, když populace na obou stranách klesla na nebezpečně nízké hodnoty, se nikdo neuchýlil k tomu, aby svá čísla podpořil klonováním.

Takže ano, přístup Cavalonova děda ke klonování a eugenicie možná byl téměř superpadoušský, ale proč všichni předpokládali, že on je v tom namočený taky? Obviňovat ho jen proto, že má s někým něco společného – to je přece blbost. I když „mít něco společného“ znělo, jako že si to tak trochu vybral dobrovolně. Možná tedy: obviňovat ho kvůli nešťastné shodě v DNA...

Jenže Cavalon byl jediný v téhle místnosti, kdo měl dost velký koule, aby s tím zkusil něco udělat. Právě proto konečn-ců skončil v těchhle sračkách.

Ovšem místo aby svým novým přátelům ve zbrani popsal své hrdinské činy zahrnující vyhození laboratoře do povětří, udělal, co mu vždycky šlo nejlíp. Všechny pěkně nasral.

„Máš pravdu. Je jasný, že žádnéj grobián, naklonovanej nebo ne, nikdy nebude tak dobře vybavenej jako ty, aby hlídal tuhle prdel na konci vesmíru.“

Barrow přimhouřil oči a postoupil o další krok blíž. „Co tím chceš říct?“

„Říkám, že jseš blbější než grobián.“ Cavalon vzhlédl a předstíral zamyšlení. „Jo, a taky hnusnější.“

Barrowovi stačily dva obří kroky a byl u Cavalona. Cestou zahodil svůj tác. Zavrčel a ze strany mu vrazil pěst do obličeje. Cavalon se tvrdě rozplácl na podlaze a před očima se mu roztančily hvězdičky.

Pozoruhodné! Takový přístup opravdu nečekal. Šacoval toho chlápka spíš na surovýho škrtiče.

Ze všech sil se snažil zůstat při vědomí. Pomalu se k němu blížily čísi nohy. Barrowovi kamarádi popadli Cavalona každý za jedno rameno, vytáhli ho na kolena a drželi na místě.

Barrow se šoural k nim. Cestou teatrálně zatnul nejdřív jednu, pak druhou pěst. Cavalon se hořce uchechtl nad samolibým výrazem ve tváři toho urostlého muže. Jako kdyby to bylo poprvé, co Cavalona zkoušejí kamarádíčkové nějakýho kretěna přidržet, aby se na něm mohl vyřádit. Skoro by mu ho až bylo líto. Kdyby ovšem necítil takové krásné zadostiučinění už při představě, jak Barrowovi ukáže, že začínat si tuhle rvačku byl kurva blbej nápad.

Cavalon se zhluboka nadechl a pocítil, jak se mu do žil vlévá záplava adrenalinu. Spolu s ní přišla měděná pachut' na jazyku a bzučení jeho šlechtických vštěpů. Zalechtaly ho na kůži na paži, jak se skládaly a zase rozevíraly, nabíjely a připravovaly.

S heknutím napjal své síly podpořené vštěpy a vypáčil ruce ze sevření těch dvou mužů. Vyskočil na nohy, o hlavu jednoho z nich rozlouskl naběračku, pak popadl toho druhého a mrštil

jím do stojanu plného špinavých táců. Barrow znovu máchl pěstí.

Čtverečky vštěpů vyběhly Cavalonovi po krku nahoru a on se té ráně vyhnul. Využil toho, že má protivník odkrytý bok, a plnou parou ho uhodil pěstí do žeber. Barrow, zaskočený tím úderem, zalapal po dechu a zaváhal. Váhal dost dlouho na to, aby ho Cavalon mohl dorazit kopem do žaludku. Barrow dopadl na zem a doklouzal po podlaze až k nohám shromážděného davu.

Cavalon si neuvědomil, že zaregistroval přítomnost dalšího útočníka, dokud se nezaklonil, aby se vyhnul úderu. Chytil tu ruku uprostřed pohybu, zkroutil ji a shodil toho chláпка – ne, ženskou – po zádech na dlažbu.

Do bitky se zapojilo několik přihlížejících. Cavalon se skrčil před novou ránou a plynulým pohybem podrazil nohy dalšímu vojákovi.

Po chvíli dav řičel tak hlasitě, že Cavalon neslyšel ani svůj vlastní přerývaný dech. Všechny smysly mu zahltila pachut' mědi. Vyplivl na podlahu chuchel krvavých slin, přejel si jazykem po rozraženém rtu a ušklíbl se. Po třech měsících, kdy byl prakticky uvězněn ve své kajutě na té prťavé lodi Mercerovy stráže, téměř zapomněl, jak moc mu tohle chybělo.

Čtverečky vštěpů se mu se bzučením prohnaly po krku, usadily se na tváři a ztvrdly, když se ze skrumáže vynořila čísi ruka a uhodila ho. Cavalon ten úder na své obrněné bradě sotva pocítil, ale vzápětí přiletěl další. Když ta pěst dopadla, vštěpy se ještě stále přesouvaly do nové formace. Čelistí mu vystřelila bolest.

Cavalon popadl útočníka za límec a hodil ho do hloučku vojáků poblíž. Několik jich uhnulo stranou, ostatní se pokusili letícího muže zachytit.

Ale místo aby se na Cavalona v touze po odplatě znovu vrhli, všichni muži a ženy na okamžik ztuhli a pak se rychle postavili do pozoru s pěstmi přitisknutými k hrudi. Několik těch, kteří

stáli Cavalonovi nejbliž, se zlomilo v pase, sténali bolestí a rukama svírali černé vštěpy na svých předloktích. V místnosti se rozhostilo ticho – a téměř hmatatelná nejistota.

Hubená, ale nezvykle silná paže obemkla Cavalonův krk a přiškrtila mu přívod vzduchu do plic. Na její olivové kůži zběsile bzučely stříbrné a měděné čtverečky.

Cavalon ji sevřel oběma rukama a jeho šlechtické vštěpy mu přispěchaly na pomoc. I v té krátké předchozí šarvátce je ale dokázal přetížít, a tak se s útočníkem teď nemohl měřit. Zavrčel a pak neznámému naslepo zanařoval.

Ačkoli už si byl celkem jistý, že ví, kdo to je. A bylo to kurva úplně perfektní.

Z nedostatku kyslíku se mu začalo zatmívat před očima. Soustředil se, zklidnil svůj tep a přikázal vštěpům, aby se resetovaly. Ty uposlechly, vrátily se do základní formace a záplava adrenalinu v krvi začala ustupovat.

Ruka kolem jeho krku povolila sevření a Cavalon se zhroutil na zem. Dopadl na všechny čtyři, bolestivě kašlal a snažil se znovu získat kontrolu nad svým respiračním ústrojím. Po několika klidnějších nádeších zvedl oči k vojákům kolem.

Stáli v perfektní formaci, záda narovnaná, pohledy upřené před sebe. Dokonce i ti, kteří byli v potyčce zraněni, stáli vzpřímeně; tváře se jim leskly potem a krví. Ačkoli se zdálo, že jejich černé vštěpy už jsou nečinné, bolest, kterou způsobily, zřejmě přetrvávala a oni se drželi za pravice a snažili se potlačit útrpné úšklebky.

Cavalon se ohlédl a uviděl přesně toho, koho čekal – excubitora Rakeovou. Zlostně se na něj dívala, v jantarových očích jí hořely plameny. Zvedla zrak a zamračeně si prohlédla zbytek mužů a žen v jídelně. Jeden každý z nich se tvářil zkurveně provinile, ale nikdo neřekl ani slovo.

Navzdory epicky hrozivým okolnostem si Cavalon nemohl pomoci – udělalo to na něj dojem. Rakeová uměla vejít do místnosti a zjednat si takový respekt, pro jaký by jeho děd zabíjel.

Pro jaký nejspíš *opravdu* zabíjel. A nebyl to respekt pramenící ze strachu, ale... z něčeho jiného. Z pokory? Možná z obdivu?

Po několika napjatých okamžicích Rakeová znovu obrátila zrak ke Cavalonovi.

„Moje kancelář. Hned.“

Otočila se na patě a vyrazila k východu. Dav se před ní ro-zestupoval.

Na podlaze zaskřípal pár bot, dvě ruce s bronzovou pletí uchopily Cavalona v podpaží a zdvihly ho ze země. Puck se na něj rozrušeně zamračil a pak kývl směrem k odcházející ex. Cavalon přešlápl, aby získal rovnováhu, stáhl si zástěru, hodil ji na zem a vyrazil.

Táhl se chodbami Rakeové v patách, skleslý a zamlklý. I když soustředil pohled na paty jejích ochozených černých bot, moc dobře vnímal žár v upřených pohledech vojáků, které mýjeli.

V nesnesitelně trapném tichu vyjeli výtahem nahoru, Rakeová zahrula do krátké chodby a pak se před ní otevřely dveře. Cavalon ji následoval do úhledné, formální kanceláře, stylem velice podobné příjmové místnosti, kde se poprvé setkali toho dne ráno, jen asi třikrát větší. Rakeová obešla široký vzduchocelový stůl uprostřed a sedla si do polstrovaného kancelářského křesla.

Cavalon pohlédl na dvě obyčejné židle před stolem; nebyl si jistý, jestli by měl podle protokolu sedět, nebo spíš stát, zatímco bude dostávat čochku.

„Sednout.“ Rakeová nad stolem vyvolala obrazovku holografického terminálu.

Cavalon ukročil stranou a posadil se. Rakeová beze slova procházela nějaké dokumenty. Bezmyšlenkovitě palcem přejížděl po okraji prýmku na svém rukávu a očima bloumal po holých stěnách stroze zařízené místnosti. Přesunul pohled ke stolu, na němž stála jediná věc, zlatý astroláb. Sféry a kruhy a detailními gravírovanými vzory seděly nehnutě. Do desky

stolu byla zapuštěná plaketa z kartáčovaného zlata s nápisem EXCUBITOR A. J. RAKEOVÁ.

„A. J.“ usmál se, zvedl oči od plakety a zjistil, že excubitor se na něj upřeně dívá.

Kdyby pohled uměl zabíjet... Cavalon to rčení samozřejmě už slyšel, ale nikdy ho neviděl tak jednoznačně ztělesněné. Rakeová neřekla ani slovo a znovu obrátila rozčilený pohled k terminálu.

Cavalon si stáhl z hlavy sítku na vlasy, zmuchlal ji do kuličky a sjel na židli trochu níž. Snažil se nepřipadat si jako puberták čekající na pokárání od ředitele. Hřbetem levé ruky si setřel krev z koutku úst a pak se zahleděl na tiché a nehybné obsidiánové vstěpy, které se mu táhly podél paže. Na radu svých nejlepších kamarádů – strážných z příjímače – ohledně opatrnosti při používání vstěpů, když má teď dvě sady, úplně zapomněl. Jejich aktivace ale nakonec přece jen nevedla k „nestálému propojení, což by mohlo mít za následek zranění nebo smrt“. Aspoň tentokrát.

Zvedl levou ruku. „Na ostatní jste použila tohle, že jo?“

Rakeová neodpověděla. Dál se soustředila na obrazovku.

„Ale na mě ne. Proč ne?“

„Nejspíš jsem měla. Ale už jste používal svou druhou sadu. Nechtěla jsem, abyste hned první den skončil v márnici.“

Cavalon ztěžka polkl.

„Je s tím spousta vyřizování, hlášení a tak,“ dodala tiše. Stále ještě nezvedla zrak od terminálu.

Cavalon se na ni nedůvěřivě podíval. Byl to... vtip?

Po chvíli ticha Rakeová řekla: „Začnete u uklízečů čtyř.“

„Uh... My nebudeme mluvit o tom, co se stalo?“

Ona dál hleděla na displej. „Já se nerada opakuju.“

„Cože?“

„Tuhle konverzaci už jsme vedli.“

„Vážně?“

„Chcete stručné shrnutí? Přestat blbnout.“

Cavalon sklouzl na židli ještě níž. „Jasně. Přestat blbnout.“
„Takhle se blbnout nepřestává. Ale myslím, že to dobře víte.“

„Za to ale já...“

Rakeová praštila pěstí do stolu. Vibrace rozechvěly kruhy na astrolábu. „Myslíte, že chci slyšet nějaký výmluvy?“

Cavalon sklopil zrak. Měl pocit, že správnou odpověď zná, ale nedokázal překonat svou přirozenou tendenci udělat všechno ještě zkurveně horší. „To je řečnická otázka?“

Rakeová vstala. Její pomalé, účelné pohyby ho děsily. Obešla stůl, klouby pravé ruky přitom táhla po jeho hraně. Zastavila se a naklonila se nad Cavalona; na hřbetě ruky se jí rozložilo několik stříbrných a měděných čtverečků.

Podíval se na ni. „Zdá se, že nejsem jedinej, komu vštěpy reagujou instinktivně.“

Rakeová ho popadla za límec pod krkem. Ztratil pevnou půdu pod nohama. Lehkost, s níž ho zvedla ze židle, napovídala, že jí pomáhají vštěpy.

Znovu se mu sevřel žaludek – takovým tím podivným způsobem, který nedokázal pojmenovat. Nebyla to bolest způsobená strachem, s níž vyrůstal; byl to trochu jiný druh úzkosti. Možná strach z autority, vůči níž ještě nebyl dostatečně znečitlivělý? Říkal si, že třeba jde prostě o zdravou úctu, kterou do ostatních vojáků natloukli na začátku jejich služby. Jenže jeho nikdy nic nenutilo cítit respekt ke komukoli jinému než k Augustovi – a i to byla pouhá přetvářka.

Něco mu napovídalo, že Rakeové je úplně fuk, jestli ho naučili chovat se uctivě, nebo ne. Prostě čekala, že se slušně chovat bude, a basta.

Odkušala si. „Jak si myslíte, že se na lodi plný kriminálníchků vypořádáváme s porušováním předpisů?“

„Ehm... posíláte lidi do basy?“ odvětil Cavalon a pak udělal obličej, když jeho hlas skřípavě dodal: „... nebo jak tomu tady říkáte.“

„Jasně.“ Rakeová chápavě přikývla. „To by bylo rozumné – kdekoli jinde, u kterékoli jiné divize Legie. Ale uvědomte si, že každý voják, co sem přijde... Většinou už jsou v base jako doma. Ne vždycky je vězení dostatečný odstrašující prostředek. Součástí mojí práce, a abych byla upřímná, je to jeden z těch zábavnějších úkolů, je vymýšlet... řekněme *kreativnější* tresty. Aby se zajistilo, že každý bude náležitě pokárán.“

Cavalon ztěžka polkl a zjistil, že mu úplně vyschlo v krku.

Rakeová ho dál provrtávala pohledem, ani nemrkla. „Chcete hned první den zjistit, jak moc kreativní umím být?“

Cavalon povytáhl obočí. „Ne?“

Rakeová na něj ještě několik okamžiků bez hnutí hleděla a pak ho postavila zpátky na nohy. „Takže nakonec *máte* nějaký pud sebezáchovy.“

Poškrábal se na zátylku.

Ona se posadila na hranu stolu a založila si ruce na prsou. „Nicméně, opakujte po mně.“

„Co?“

„Ne... pane.“

Cavalon si olízl suché rty. „Ne, pane.“

„Ne, excubitore Rakeová, pane.“

„Ne, excubitore Rakeová, pane.“

„Tak fajn. Dobrá práce, vojáku.“

„Tak fajn. Dobrá práce...“

Umlčela ho okázalým povzdechem. Schovala obličej do dlaní, zostra se nadechla, a když se na Cavalona znovu podívala, vypadala téměř... pobaveně. „Očividně potřebujete někoho, kdo vás bude vychovávat.“

Cavalon lehce zdvihl ramena, ale byl to jen mizerný pokus o pokrčení. Měla pravdu. A on netušil, co je s ním sakra špatně.

Obešla stůl zpátky, posadila se a znovu otevřela interface terminálu. „Budete pracovat na můstku, abych vás měla na očích.“

„Ale co ta uklízeční četa? Pane?“

„Budete uklízet na můstku,“ přikývla. „A dostanete domácí úkol. Posloucháte pečlivě?“

„Ano, pane.“

„Naučte se kurva bejt trochu pokornej, jo? A zkuste respektovat to, o co se tady snažíme.“

„Ano, pane.“

„A bonusový bod? Možná zkuste počkat aspoň pět sekund, než způsobíte další pozdvižení.“

„No jasně.“

Rakeová mrkla a tvrdě na něj pohlédla.

„... pane.“

Znovu obrátila pozornost k terminálu a tiše se probírala soubory. Po několika okamžicích nad jedním pozvedla obočí.

„Máte tady pěknou řádku kreditů.“

Cavalon se podrbl na bradě. Nebyl si jistý, čemu zrovna v jeho složce by mohla Rakeová říkat „kredity“.

„Tři tituly?“

„Aha.“ Jo tohle. „Ano, pane.“

„Astrofyzika, astromechanika a... genetické inženýrství. To mě nepřekvapuje.“

„K tomu jsem byl donucen.“

„Premiant třídy, prospěl s vyznamenáním?“

„A vyhrál jsem hlasování o tom, kdo nejspíš umře ještě před promocí. To je tam taky?“

Rakeová přimhouřila oči.

Cavalon zkrřížil nohy pod židlí. „No, asi jim to úplně nevyšlo.“

„Jak můžete být tak vysoce inteligentní, a přitom takovej idiot?“

„Že jo? Člověk by řek, že ty generace pečlivě promyšleného rozmnožování by už dávno měly nést ovoce v podobě pěkných, uhlazených malých Mercerů.“

„No,“ odvětila Rakeová a opřela se v křesle, „ráda vidím důkaz, že lidská přirozenost se vši eugenice vzpírá.“

Cavalon se tomu sebeironicky zasmál.

Připravil se na další tvrdý pohled, ale ona už se nemračila. Jen zakroutila hlavou. „Vypadá to, že s váma bude těžký porřízení, ale vzdělaných vojáků tu teď máme jen málo.“

Cavalon zamrkal. „Co prosím, pane?“

„Jsem ochotná *zvážit* přesun na nějakou lepší pozici,“ vysvětlila a pak tiše, skoro jakoby jen pro sebe, dodala: „Možná byste byl lepší animus než voják.“

Otevřel ústa, aby odpověděl, ale nevyšla z něj ani hláska. Netušil, co by měl říct.

Rakeová si jeho vyjevenosti nevšímala a pokračovala: „Ale budete muset začít sekat dobrotu.“ Mluvila klidně a vážně. „Chovat se sakra slušně. Zasloužit si to.“

Cavalon se na židli nejistě zavrtěl. Pořád měl dojem, že je v průšvih, ale ona jako by... Nevěděl, jak to má chápat. Zvažovala, kde by mohl být užitečný? Zdálo se, jako by si myslela, že by se mohl polepšit, a možná ještě jinak: že se opravdu polepší. S takovým přístupem se nikdy v životě nesetkal.

Ale cosi mu na tom připadalo správně – jako by do sebe zapadlo pár ozubených koleček. Před chvílí vyprovokoval rvačku s chlápem, který byl dvakrát větší než on, v hale plné vycvičených vojáků, z nichž spousta jistě měla legitimními důvody podloženou touhu vymlátit z nějakého Mercera duši. Pral se s nimi ze vzteku, natruc – nechtěl nic jiného než dokázat, kým *není*. Možná by bylo efektivnější zaměřit se na to, aby ukázal, kdo *je*.

„Eh, oukej, pane,“ vykoktal.

„Hlaste se na můstku přesně v pět nula nula. Pamatujete si své úkoly?“

Cavalon přikývl. „Přestat blbnout, bejt kurva trochu pokornej, respektovat, o co se snažíme, a žádný pozdvižení. Pane.“ „Zmizte odsud.“

Přikázal svým nohám, aby se pohnuly, ale zjistil, že se na ně nemůže tak úplně spolehnout – trochu se pod ním chvěly.